

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce:	Sevluš s.r.o. , IČO: 053 73 174 sídlem Březenská 6, Praha 8
proti žalovanému:	Odvolací finanční ředitelství sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2025, č. j. 5870/25/5300-22444-713037,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobce – vykonávající činnost agentury práce – podanou žalobou brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti

dodatečným platebním výměřům na daň z přidané hodnoty (DPH) vydaným Finančním úřadem pro hl. m. Prahu pro zdaňovací období měsíců květen až srpen 2020 a srpen až listopad 2021. Důvodem vydání dodatečných platebních výměřů bylo nesplnění hmotněprávních podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH na vstupu za vykázané personální a logistické práce přijaté od společností HAKRON Trade s.r.o., Mukenen s.r.o., Expo konsalting s.r.o. a SBS room s.r.o.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítá, že v řízení před správními orgány došlo k procesním i hmotněprávním pochybením, která vedla k nezákonnému rozhodnutí ve věci doměření daně z přidané hodnoty. Žalobce především tvrdí, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, zakotvenou v § 3 správního řádu, když rezignoval na povinnost zjistit skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Podle žalobce správní orgán neprovedl důkazy navržené žalobcem, případně je bez řádného odůvodnění odmítl, čímž došlo k porušení základních zásad správního řízení.
3. Dále žalobce namítá, že hodnocení důkazů ze strany žalovaného bylo tendenční a selektivní. Důkazy svědčící ve prospěch žalobce byly marginalizovány nebo zcela ignorovány, zatímco důkazy podporující závěry správce daně byly přeceňovány, a to i v případech, kdy jejich důkazní hodnota byla sporná. Žalobce v této souvislosti poukazuje na konkrétní svědecké výpovědi, které byly dezinterpretovány nebo vytrženy z kontextu.
4. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí – žalovaný se nevypořádal s jím uplatněnými námitkami a důkazy. Odkazuje přitom na judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, podle níž je správní orgán povinen se s argumentací účastníka řízení vypořádat, byť stručně, avšak věcně a přezkoumatelně. Dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nesrozumitelné a nevyhovuje zákonným požadavkům.
5. Žalobce také namítá, že žalovaný překročil meze správního uvážení, zásadu rovnosti účastníků a porušil zásadu legitimního očekávání. Žalovaný své rozhodnutí opřel o selektivní výklad judikatury a právních předpisů, přičemž zcela opomněl judikaturu, která by mohla svědčit ve prospěch žalobce.
6. Žalobce rovněž tvrdí porušení svých procesních práv, zejména v souvislosti s doručováním a nahlížením do spisu. Uvádí, že mu nebyly řádně doručeny některé písemnosti, což mu znemožnilo se k nim včas a efektivně vyjádřit. V této souvislosti též uvádí, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům před vydáním zprávy o kontrole ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1905648/22/2713-60563-609172. Dále tvrdí, že mu bylo odepřeno nahlédnutí do spisu v rozhodující fázi řízení, ačkoliv o to řádně požádal, čímž došlo k zásahu do jeho práva na obhajobu.
7. Žalobce taktéž namítá, že mu byla zkrácena lhůta pro vyjádření k výsledkům šetření, čímž došlo k omezení jeho práva na obhajobu. Uvádí, že v dokumentu žalovaného byly uvedeny dvě různé lhůty (15 a 8 dnů) a z opatrnosti se řídil kratší z nich, což mu znemožnilo plně využít časový prostor pro přípravu vyjádření.

8. V neposlední řadě žalobce brojí proti tomu, že závěry žalovaného jsou založeny na spekulacích a domněnkách, nikoliv na objektivních důkazech. Tvrdí, že žalovaný neprokázal, že by plnění neproběhla, a že důkazní břemeno bylo nesprávně bez dostatečného odůvodnění přeneseno na žalobce. V této souvislosti žalobce poukazuje na to, že správce daně neunesl své důkazní břemeno a že žalobce naopak předložil řadu důkazů, které byly bezdůvodně odmítnuty.
9. Na základě výše uvedeného žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a přiznat mu náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky v podstatné míře opakují argumentaci uplatněnou již v odvolacím řízení, s níž se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně vypořádal.
11. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí je srozumitelné, logicky strukturované a obsahuje dostatečné odůvodnění. Správní orgán, jak plyne z judikatury Ústavního i Nejvyššího správního soudu není povinen reagovat na každou jednotlivou námitku, pokud se s argumentací účastníka řízení vypořádá věcně a v celkovém kontextu.
12. Ve vztahu k hodnocení důkazů žalovaný uvedl, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně prokázání přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů, ani toho, v jakém rozsahu tato plnění přijal. Správce daně podle žalovaného řádně identifikoval pochybnosti a přenesl důkazní břemeno na žalobce, který však tyto pochybnosti nevyvrátil. Žalovaný popsal, proč jednotlivé svědecké výpovědi a listinné důkazy nepovažoval za dostatečné, přičemž zdůraznil, že výpovědi byly obecné, rozporné nebo nevěrohodné.
13. K námitce porušení zásad správního řízení žalovaný uvedl, že daňové řízení se řídí daňovým řádem, nikoli správním řádem, a že všechny zásady správy daní byly dodrženy. Zásada volného hodnocení důkazů byla uplatněna v souladu s judikaturou, přičemž správce daně není povinen vyhledávat důkazy ve prospěch daňového subjektu.
14. K námitce nesprávného doručování žalovaný uvedl, že v době doručování klíčových písemností byla u správce daně evidována platná generální plná moc pro T. Š., a proto bylo doručováno do její datové schránky v souladu se zákonem. Odvolání plné moci bylo doručeno až po vydání rozhodnutí. Skutečnost, že T. Š. byla v pracovní neschopnosti, nemá na platnost plné moci vliv.
15. K námitce odepření nahlédnutí do spisu žalovaný uvedl, že žalobci nebylo v průběhu řízení nijak bráněno v uplatnění tohoto práva a že mohl kdykoli požádat o nahlédnutí, včetně korespondenční formy. Skutečnosti, na které žalobce reagoval, byly podle žalovaného řádně popsány v písemnosti „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ ze dne 13. 1. 2025, č. j. 22146/24/5300-22444-713037.
16. K námitce zkrácení lhůty pro vyjádření žalovaný připustil chybu v psaní. Citovaná písemnost ze dne 13. 1. 2025 obsahovala lhůtu jak patnáct dnů, tak i osm dnů, ačkoli bylo

z povahy výzvy úmyslem žalovaného určit žalobci kratší osmidenní lhůtu. Žalobce však v této lhůtě reagoval, nadto rozhodnutí bylo z opatrnosti vydáno až po uplynutí delší lhůty, takže k žádnému zásahu do práv žalobce nedošlo.

17. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů, ani jejich rozsah, a proto nebyly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně dle § 72 a 73 zákona o DPH. Navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
19. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.
20. Žaloba není důvodná.
21. Soud se prvně zabíral námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V žalobě je místy přítomna argumentace k nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti a místy k nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost žalobce dovozuje na základě toho, že dle jeho tvrzení v rozhodnutí absentuje popis všech důkazů, ze kterých žalovaný vycházel, a následně jejich zhodnocení, resp. žalovaný neprovedl část důkazů významných pro zjištění rozhodných skutečností.
22. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
23. Za nesrozumitelnost rozhodnutí judikatura považuje například případy, kdy odůvodnění rozhodnutí nedává smysl svědčící o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), dále pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS), pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a

odůvodnění, přičemž není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6 A 63/93-22).

24. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, z jakého důvodu správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Na určitou námitku pak může správní orgán reagovat i tak, že v odůvodnění prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení minimálně implicitně vypořádá. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení, přičemž o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomeneli správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Zdejší soud pro úplnost uvádí, že *„zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47). S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení jsou pak všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení vnímána jako jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). Konečně, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2024, č. j. 7 As 176/2023-33, *„nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 35).“*
25. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti pouze obecně bez bližší specifikace, soud se tudíž mohl věnovat takto vznesené námitce pouze v míře obecnosti, v jaké ji sám žalobce formuloval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Na tomto základě soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž lze uzavřít, že toto rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti, jelikož jsou z něj patrné jeho nosné důvody, rozhodnutí je jasně strukturované a není vnitřně rozporné.

26. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dovozuje žalobce z neprovedení některých důkazů, opomenutí odvolacích námitek a nedostatečného rozvedení důkazů v textu napadeného rozhodnutí.
27. Nejprve je třeba uvést, že žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný je povinen předkládat veškeré důkazy v určitém pořadí a formě a ke každému jednotlivě připojit jeho vyhodnocení. Byť si v praxi takto některé státní orgány počínají, z daňového řádu povinnost takto formálního postupu nevyplývá. Žalovaný měl dle § 102 odst. 4 daňového řádu povinnost uvést, z jakých důkazů při skutkovém hodnocení věci vycházel. Nemusel v napadeném rozhodnutí uvést každý jednotlivý důkaz a následně u každého jednotlivě vyhodnotit, co z něj správce daně zjistil. Ani by ostatně takový postup nebyl účelný, protože by v případě rozsáhlých a složitých daňových řízení neúměrně komplikoval vyhotovení rozhodnutí, jeho přehlednost a sdělnost. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, sp. zn. 6 Ads 87/2006, ostatně není účelem správního soudnictví lpět na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale je důležité, aby správní rozhodnutí mělo dostatečnou důkazní oporu ve správním spise. Žalobcův požadavek na podobu odůvodnění proto lze považovat za lpění na přílišném formalismu. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí plně vyhovuje kritériím § 102 odst. 4 daňového řádu – jsou v něm označeny důkazy i skutečnosti, na jejichž základě žalovaný formuloval své právní závěry.
28. Dále je nutné uvést, že byť žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu opomenutých důkazů či námitek, ty však nijak nekonkretizuje. Soud shledal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný obsahově reagoval nejen na text samotného odvolání, ale také na obsah dalších žalobcových vyjádření podaných v odvolacím řízení. Žalobce konečně neuvádí, které konkrétní důkazy měly být žalovaným opomenuty, obsah napadeného rozhodnutí tuto námitku nepodporuje. Žalovaný naopak ve vztahu k žalobcově odvolací argumentaci provedl dodatečné dokazování výsledkem svědků. Žalobce evidentně nesouhlasí s věcnými závěry žalovaného – to ovšem samo o sobě neindikuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti rovněž namítá, že žalovaný měl mít již rozhodnutí „předpřipravené“, přičemž pouze formálně nechal žalobce se vyjádřit, aniž by toto vyjádření promítl do rozhodnutí samotného. V rámci zásady volného hodnocení důkazů ovšem žalovaný neměl žádnou povinnost brát automaticky žalobcova tvrzení za odpovídající skutečnosti. Byť je pravda, že se žalovaný přímo nevyjádřil ke každé jednotlivé žalobcově námitce (ostatně žalobcova vyjádření v rámci odvolacího řízení čítala souhrnně desítky stran nepřiliš strukturovaného textu), lze uzavřít, že se s žalobcovými námitkami zabíral přinejmenším implicitně (kupř. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72), resp. se vyjádřil k jejich podstatě.
29. Žalobce dále namítá porušení zásad správního řízení, konkrétně zákazu zneužití správního uvážení, dále selektivní přístup k judikatuře a porušení rovnosti i ochrany legitimního očekávání.
30. Žalobce blíže nerozebírá, čím konkrétně mělo dojít ke zneužití správního uvážení. Správní uvážení je postupem, kdy správní orgán při své činnosti volí z vícera přípustných variant (typickým příkladem je stanovení výše pokuty, přičemž musí správní orgán určit konkrétní částku pohybující se v rámci zákonného rozmezí). Z textu žaloby není patrné, v jaké formě

by ve zde řešené věci mohlo jít o rozhodování v rámci správního uvážení – správce daně, resp. žalovaný zde posuzují, zda došlo ke splnění zákonných podmínek daňového odpočtu, což je otázkou právního hodnocení zjištěného skutkového stavu, nikoli otázkou, ve které by správce daně uplatňoval správní uvážení. Není tedy vůbec patrné, co žalobce svou námitkou o zneužití správního uvážení myslí. Pakliže žalobce nesprávně spojuje s pojmem správní uvážení, že správce daně i žalovaný nesprávně vyhodnotili skutkový stav, tato námitka bude vypořádána níže.

31. K dalším námitkám ohledně porušení zásad správního řízení je nutné úvodem podotknout, že žalobce opírá svou argumentaci především o základní zásady správního řízení dle správního řádu. Základní zásady správního řádu se podle § 177 odst. 1 na řízení dle daňového řádu neaplikují, protože daňový řád v § 5 až 9 obsahuje vlastní úpravu základních zásad řízení, která je obdobná základním zásadám dle správního řádu.
32. Žalobce dovozuje porušení rovnosti především z odlišného přístupu správce daně ke svědkům a žalobci samotnému při dokazování – zatímco u žalobce provedl podrobné šetření, v případě jiných osob zúčastněných na správě daní se spokojil s jejich nekontaktností, či nicneříkajícími výpověďmi. Věcně se však jedná o skutkové hodnocení věci, nikoli o porušení rovnosti dle § 6 odst. 1 daňového řádu, protože z uvedeného ustanovení nevyplývá, že správce daně musí ke všem osobám zúčastněným na správě daní přistupovat zcela totožným přístupem. Bylo by naopak nesmyslné, kdyby se správce daně *ad infinitum* domáhal součinnosti a doložení skutečností od svědka, který je nekontaktní. Za takové situace je proto řádným postupem při správě daní takovou nekontaktnost zohlednit a postupovat při dokazování dále. Žalobce musí mít na paměti, že v předmětném daňovém řízení byl daňovým subjektem, jiné osoby zúčastněné na správě daní měly odlišné procesní postavení. Na tom nic nemění, že od nich správce daně v některých fázích řízení požadoval určitou míru součinnosti. Rovností není identické zacházení s osobami v nestejném postavení. Existují-li řádné důvody pro odlišné zacházení, byl by identický postup naopak popřením zásady rovnosti (k tomu analogicky viz závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 10. 1998, sp. zn. III. ÚS 187/98).
33. Žalobce dále zmiňuje porušení rovnosti i zásady legitimního očekávání v souvislosti s přenesením důkazního břemene na žalobce. Jelikož obé úzce souvisí s dokazováním a skutkovým hodnocením věci, soud se k těmto otázkám vyjádří níže.
34. Žalobce namítá procesní vady, konkrétně že mu nebylo umožněno nahlížet do spisu a některé písemnosti žalovaný vadně doručoval tehdejší zmocněnkyni žalobce. Také mu byl žalovaným zaslán přípis, ve kterém bylo nejednoznačně uvedeno, jaká mu byla stanovena lhůta pro vyjádření, čímž byl žalobce ochuzen o prostor k procesní obraně.
35. V závěru vyjádření ze dne 26. 1. 2025, tj. až v rámci závěrečné lhůty pro seznámení s podklady a vyjádření před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce uvedl: „*Odvolatel si na závěr dovolí apelovat na odvolací orgán v tom smyslu, aby mu umožnil nahlédnout do spisu, neboť se v průběhu řízení objevily skutečnosti, o nichž odvolatel nevěděl a s ohledem na závažnost informace a důkazy, které má odvolatel k dispozici (svědčící o opaku), dle odvolatele nemohly některé ‚události‘ proběhnout tak, jak odvolací orgán líčí, zejména údajné telefonáty s koordinátory subdodavatelů na Ukrajině, které byly následně využity v komunikaci s Cizineckou*

policii ČR. Odvolatel by právě na tyto skutečnosti mohl a chtěl reagovat, nicméně tyto informace jsou nové, navíc budí oprávněné pochybnosti. A odvolatel má za to, že je oprávněn být s nimi obeznámen, aby se mohl účinně bránit.“

36. Žalobce tedy avizoval, že by rád nahlédl do správního spisu. Z obsahu správního spisu však nevyplývá a ostatně ani žalobce nic netvrdí v tom směru, že by následně vyvinul jakoukoli aktivitu k realizaci svého práva nahlížet do spisu, tj. např. že by se dostavil na pracoviště správního orgánu nebo že by kontaktoval správní orgán a domlouval termín nahlížení do spisu na jeho pracovišti či realizaci tohoto práva distančním způsobem, a že by žalovaný na takovou žalobcovu aktivitu reagoval negativně. Jinými slovy, nelze shledat, že by žalobce činil konkrétní kroky k realizaci svého práva nahlížet do spisu a že by žalovaný žalobci toto právo upřel.
37. Stejně ledabyly si žalobce počínal ohledně tvrzené nedostatečnosti lhůty stanovené pro vyjádření. Žalobce totiž nežádal žalovaného prodloužit lhůtu pro vyjádření, např. z důvodu nahlížení do spisu. Za těchto okolností lze postup žalobce vnímat jen dvojím způsobem: buď jako snahu o procesní obstrukci a o oddálení termínu vydání rozhodnutí v odvolacím řízení a eventuální pokus o fabrikaci procesní vady, nebo jako naprostou rezignaci na zásadu *vigilantibus iura*.
38. Pokud jde o nejednoznačné stanovení lhůty pro vyjádření, žalovaný v bodě [186] napadeného rozhodnutí shledal důvodnou takovou odvolací námitku, byť s dovětkem, že tato vada neměla dopad na žalobcovu procesní práva, protože se mohl domáhat prodloužení uvedené lhůty, nebo doplnit odvolání dle § 111 odst. 2 daňového řádu i po lhůtě. Soud konstatuje, že byť se skutečně jednalo na straně žalovaného o procesní vadu, dle § 75 odst. 3 s. ř. s. se k ní nepřihlíží, protože tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jí nedošlo ke zkrácení žalobce na jeho procesních právech. Žalobce se totiž v rámci uvedené osmidenní lhůty písemně vyjádřil a žalovaný nadto vydal rozhodnutí až po uplynutí delší – patnáctidenní – lhůty. Žalobce tudíž využil své procesní právo vyjádřit se, resp. měl případně možnost své vyjádření ještě doplnit, a byl-li přesvědčen o nedostatečnosti osmidenní lhůty, měl možnost požádat o prodloužení této lhůty, což ale – jak již soud uvedl výše – neučinil. Žalobce si přitom byl dobře vědom své možnosti žádat o prodloužení lhůty – v průběhu odvolacího řízení o prodloužení lhůty pro vyjádření již dříve žádal (kupř. žádost o prodloužení lhůty k vyjádření se v odvolacím řízení ze dne 20. 3. 2024).
39. Žalobce namítá vadné doručování někdejší zmocněnkyni T. Š., ačkoli správce daně v některých případech správně doručoval novému zmocněnci I. V. Mezi stranami není sporné, že T. Š. byla po určitou dobu žalobcovou zmocněnkyní, sporným je pouze, zda správce daně pochybil, když zprávu o daňové kontrole ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1905648/22/2713-60563-609172, a související písemnosti zaslal do datové schránky T. Š. Žalovaný se přitom touto námitkou již zabíral v napadeném rozhodnutí, konkrétně v bodech [82] až [84], což ovšem žalobce nijak ve svých žalobních námitkách nereflektuje. Jak vyplývá z úředního záznamu ze dne 6. 4. 2023, č. j. 616641/23/2713-60563-609837, žalobcem zmíněný podací lístek se týkal poštovní zásilky, která nebyla adresována správci daně, nýbrž Pražské správě sociálního zabezpečení. Předmětem tohoto řízení není, zda došlo k omylu na straně České pošty, či zda byl následně účelově vyplněn podací lístek tak, aby vzbudil zdání, že odeslaná písemnost byla adresována správci daně – podstatné je, že tato

písemnost se nedostala do sféry správce daně. Žalobce tudíž správce daně neinformoval o tom, že došlo ke změně jeho zmocněnce. Z § 27 odst. 2 a z § 28 odst. 4 daňového řádu vyplývá, že ukončení zmocnění je účinné vůči správci daně až okamžikem jeho uplatnění u správce daně. Jelikož žalobce nijak neprokazuje, že k tomu skutečně došlo, nezbyvá než uzavřít, že správce daně postupoval řádně, pokud nadále doručoval T. Š. Nadto I. V. nebyl zmocněn pro totožný okruh řízení, protože v úředním záznamu ze dne 2. 3. 2023, č. j. 303955/23/2713-60563-609837, je přiložena kopie plné moci ze dne 8. 9. 2020, ve které je uvedeno, že I. V. je zmocněn toliko k zastupování žalobce ve věcech daňové kontroly vedené Finančním úřadem pro Jihočeský kraj, územní pracoviště v Jindřichově Hradci. Jelikož v této věci vystupovaly Finanční úřad pro Královéhradecký kraj, Finanční úřad pro hl. m. Prahu, a následně žalovaný, nemohla se tato plná moc vztahovat na zde řešené daňové řízení.

40. Soud dodává, že je třeba odmítnout žalobcovo přesvědčení, že správce daně musí před jakýmkoli doručováním ověřovat u daňových subjektů, zda popř. kým jsou v daný moment zastoupeny – naopak je odpovědností daňového subjektu, aby správce daně informoval o tom, že je zastoupen zmocněncem, případně zda zastoupení skončilo.
41. V řečené souvislosti je nedůvodná i námitka, že žalobci nebylo umožněno se vyjádřit k podkladům pro vydání zprávy o daňové kontrole ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1905648/22/2713-60563-609172, protože Finanční úřad pro Královéhradecký kraj zaslal žalobci písemnost ze dne 16. 11. 2022 shrnující dosavadní výsledky kontrolních zjištění ve věci, a zároveň byl žalobce vyzván rozhodnutím z téhož dne, č. j. 1818599/22/2713-60563-609837, k seznámení se s dosavadními kontrolními zjištěními, a případně se k nim vyjádřit ve lhůtě 15 dnů. Uvedené dokumenty byly dle doručenek dodány do datové schránky tehdejší zmocněnkyně žalobce T. Š. Jak bylo uvedeno výše, správce daně postupoval správně, doručoval-li žalobcově zmocněnkyni, tudíž není správný závěr žalobce, že nebyl seznámen s kontrolními zjištěními před vydáním zprávy o kontrole.
42. Žalobce, obdobně jako v předchozí části týkající se pojmu správního uvážení, nesprávně vykládá obsah právní ochrany legitimního očekávání. Tento princip chrání důvěru jednotlivce ve stabilitu a předvídatelnost jednání veřejné správy. Pokud správní orgán v minulosti jednal určitým způsobem, měl by v obdobných případech postupovat obdobně, aby nedošlo k narušení důvěry občana ve spravedlivé a konzistentní rozhodování. V nyní posuzované věci se však jedná o doměřovací řízení k dani z přidané hodnoty, kde nelze o legitimním očekávání hovořit. Předmětem řízení je otázka dokazování, jejímž výsledkem bude zjištění, zda žalobce daň odvedl v řádné výši či nikoli. Doměřovací řízení přitom představuje standardní součást daňového práva, a proto nemůže být pro daňový subjekt překvapivé, že za určitých okolností může dojít k doměření daně. Pokud je tato námitka ve skutečnosti mířena na zpochybnění skutkových závěrů žalovaného, bude se tím soud zabývat níže.
43. Žalobce se závěrem vymezuje proti skutkovému hodnocení věci žalovaným a správcem daně. Dle žalobce žalovaný ani správce daně nedoložili, že nedošlo ke zdanitelnému plnění, přičemž nepřipustně přesunuli důkazní břemeno na žalobce. Žalobce taktéž nesouhlasí s hodnocením důkazů žalovaným a správcem daně, kteří dle žalobce opřeli své závěry o domněnky a spekulace, resp. s důkazy manipulovali.

44. Žalobce k nepřesně zjištěnému skutkovému stavu uvádí, že žalovaným uvedený kontakt se svědky na Ukrajině byl smyšlený, není zřejmé, z jakých dat narození správce daně vycházel, když u cizinecké policie vyžádal informaci o pobytu uvedených osob v ČR v rámci sledovaného období, resp. že žalobcem dodaná písemná prohlášení I. D. a V. S. odráží skutečný průběh předmětných obchodů. Dále poukázal na mylné tvrzení ve zprávě o daňové kontrole o absenci webových stránek, jelikož žalobce webové stránky provozuje. Konečně se žalobce vyjádřil, že v daňovém řízení uskutečněné výsledky I. P. byly tendenční a dezinterpretovány, jelikož I. P. si rámcově pamatoval existující detaily spolupráce (příkazní smlouva s koordinátorem pracovníků R. B., jeho vozidlo a popis, generální plná moc k zastupování společností HAKRON Trade s.r.o. a Mukenen s.r.o., předávací protokoly), pouze nedodal seznamy pracovníků, kterými v době výsledku již nedisponoval. Obdobně se žalobce vymezil proti vyhodnocení výsledků M. D., R. E., a V. K. Mimo to se žalobce pouze obecně vyjadřuje k nedostatečnosti zjištěné důkazní situace, porušení zásady přiměřenosti, případně se odvolává na judikaturu správních soudů (kupř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2023, č. j. 30 Af 24/2020-112).
45. Úvodem je k hodnocení důkazů třeba uvést, že daňové řízení nelze srovnávat s řízením trestním. Nelze proto na ně aplikovat totožná kritéria z hlediska dokazování – konkrétně není daňové řízení ovládáno přísně zásadou materiální pravdy, jelikož správce daně není dle rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2009, č. j. 11 Ca 451/2008-145, povinen sám aktivně vyhledávat důkazní prostředky ve prospěch daňového subjektu (pouze je musí zohlednit, pakliže sám v rámci své činnosti zajistí důkazní prostředky ve prospěch daňového subjektu).
46. S tím také souvisí, že důkazní břemeno při posuzování nároku na odpočet DPH je rozloženo mezi daňový subjekt a správce daně – pro tuto věc je nosné zejména, že daňový subjekt musí nejen formálně tvrdit (např. prostřednictvím účetních dokladů), že došlo k určitému daňově relevantnímu plnění, ale své tvrzení též adekvátně doložit, má-li správce daně vážné a důvodné pochybnosti o tom, že se formálně vykázané plnění reálně uskutečnilo (viz kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 Afs 2/2024-39). Lpění na tom, že správce daně musí doložit veškeré skutečnosti, je přitom absurdní, protože v takovém případě by správce daně v řadě případů nebyl schopen řádně doměřit daň z důvodů pasivity či nespolupráce na straně daňového subjektu. S tím byl ostatně žalobce seznámen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2025, č. j. 22 Afs 71/2025-57, jelikož obdobnou námitku uplatnil již v jiném soudním řízení.
47. Mezi stranami je sporná interpretace skutkového stavu. Žalobce prvně zpochybňuje žalovaným a správcem daně provedenou interpretaci svědeckých výpovědí, resp. kontaktování V. S. Správce daně tento úkon zaznamenal v úředním záznamu ze dne 7. 9. 2022, č. j. 1589292/22/2713-60563-609837. Žalobce tvrdí, že se uvedený telefonický kontakt nemohl udát, jelikož V. S. se nachází na frontě, kde je jakákoliv komunikace vyloučena, tudíž měl mít V. S. svůj telefon uschován u své manželky či družky, která ovšem ze strany správce daně dle žalobce neměla být kontaktována – toto ovšem žalobce uvádí pouze v rovině tvrzení. Soud uznává, že úřední záznam lze zpochybnit, ovšem je nutné tak učinit průkazným způsobem, tj. musí být patrné, že úřední záznam nepochybně není pravdivý. Žalobce tak nečiní, protože uvádí pouze blíže neověřitelná tvrzení bez jakéhokoliv důkazu, který by je jakkoli podporoval.

48. K ověření pobytu V. S. a I. D. dožádal správce daně cizineckou policii, což je zachyceno v úředním záznamu ze dne 31. 5. 2024, č. j. 1057282/24/2713-60563-609172. V rozporu s napadeným rozhodnutím nicméně z úředního záznamu vyplývá, že cizinecká policie byla dožádána o součinnost s uvedením dat narození obou osob dle žalobcem předložených jejich písemných prohlášení (tj. těch dat narození, která dle bodu [105] napadeného rozhodnutí mají být mylná). V případě I. D. byla dohledána osoba, která v minulosti měla povolený pobyt na území České republiky, byť ne v období relevantním pro dané řízení. Naproti tomu u V. S. nebylo zjištěno, že by kdykoliv v minulosti disponoval povolením k pobytu v ČR. Tato skutečnost vyvolává otázku, zda negativní výsledek lustrace není důsledkem chybného zadání data narození, což by mohlo zpochybnit závěr správce daně i žalovaného, že V. S. nemohl být v rozhodném období na území ČR přítomen. Je nicméně třeba přisvědčit závěru žalovaného, že podpis ani datum narození I. D. uvedené v plné moci vystavené společností Expo konsalting s.r.o. (úřední záznam ze dne 17. 8. 2022, č. j. 1501608/22/2713-60563-609873) neodpovídají údajům uvedeným v písemném prohlášení I. D., které žalobce zaslal dne 27. 5. 2024. Otázky týkající se dat narození a doloženého (či nedoloženého) pobytu na území ČR však nejsou pro posouzení věci rozhodující. Obdobně není klíčová ani otázka, zda žalobce v době vyhotovení zprávy o daňové kontrole ze dne 16. 12. 2022, č. j. 1905648/22/2713-60563-609172, disponoval webovými stránkami.
49. Žalobce dále zpochybňuje správcem daně a žalobcem provedené hodnocení uskutečněných výsledků/písemných prohlášení osob, u kterých nebylo možno provést svědeckou výpověď (tj. V. S. a I. D., jejichž aktuální místo pobytu je neznámé, resp. je pravděpodobné, že se nachází na Ukrajině). Uvedená prohlášení byla ze strany žalovaného shledána příliš obecnými, protože uvádějí pouze velice hrubé kontury spolupráce se společnostmi, pro které pracovali jako koordinátoři. Žalobce to zpochybňuje, ovšem opět pouze v rovině tvrzení, nedokládá jiné podrobnější prohlášení, ani nenavrhuje jiné důkazní prostředky, které by doložily žalobcem tvrzený skutkový průběh, resp. zpochybnilly ucelené hodnocení důkazů žalovaným.
50. Svědek I. P. (bývalý jednatel společností HAKRON Trade s.r.o., a Mukenen s.r.o.) byl ve věci vyslechnut poprvé dne 25. 8. 2022 dle protokolu č. j. 1561883/22/2713-60563-609837. V rámci odvolacího řízení dodal žalobce jeho písemné vyjádření ze dne 1. 4. 2024, v návaznosti na což byl I. P. opětovně vyslechnut dne 17. 6. 2024 dle protokolu č. j. 1087499/24/2713-60563-609172. Žalovaný z uvedených svědeckých výpovědí a písemného prohlášení dospěl k závěru, že svědek nijak nedoložil, zda byly předmětné formálně vykázané práce skutečně vykonány, protože poskytl pouze velice obecný přehled o aktivitě společností HAKRON Trade s.r.o. a Mukenen s.r.o., ve kterém ovšem chyběly podrobnosti, které by naopak jednatel zpravidla měl znát, jednalo-li by se o skutečné obchody jím řízených společností. I. P. konkrétně vypovídal tak, že nebyl schopen poskytnout žádnou konkrétní informaci ohledně toho, co najatí pracovníci konkrétně dělali za práci, ani o které konkrétní osoby se jednalo (resp. nepoznal seznam pracovníků uvedených společností, který byl dodán žalobcem). V zásadě odpovídal, že veškeré podstatné náležitosti (shánění pracovníků, jejich proškolení, dodání k výkonu práce) zajišťoval již zesnulý R. B., který ovšem byl v postavení obchodního partnera společností HAKRON Trade s.r.o. a Mukenen s.r.o. Svědkem vyličená situace, že se obchodní společnost vzdá kontroly nad svou obchodní činností do této míry, je ovšem velice nepravděpodobná, tudíž závěru žalovaného o

nepřesvědčivosti výpovědi nelze nic vytknout. Žalobce s tímto závěrem polemizuje pouze v rovině tvrzení bez doložení případných dalších relevantních skutečností, což ovšem není způsobilé zpochybnit skutkové závěry žalovaného.

51. Svědek M. D. (bývalý zaměstnanec odběratele žalobce Polabská zelenina Přerov n. L., s.r.o., pro žalobce vykonával činnost koordinátora pracovníků) byl obdobně vyslechnut dne 8. 11. 2022 dle protokolu č. j. 1779942/22/2713-60563-609837, následně v rámci odvolacího řízení zaslal žalobce jeho písemné vyjádření ze dne 11. 4. 2024 a svědek byl posléze opětovně vyslechnut dne 12. 6. 2024 dle protokolu č. j. 1078948/24/2713-60563-609172. Uvedené výpovědi žalovaný vyhodnotil sice jako obdobné, ovšem svědek neměl přehled o řadě záležitostí – kupř. nevěděl, že určití pracovníci byli dodáváni společnostmi HAKRON Trade s.r.o. a Mukenen s.r.o., a nepoznal seznam pracovníků, který byl předložen žalobcem, resp. rozpoznal na něm pouze několik málo jmen. Svědek také jen velice obecně a neurčitě popsal svou činnost pro žalobce, resp. věrohodně nevysvětlil, jak v praxi dělil svou pracovní dobu mezi svého zaměstnavatele Polabská zelenina Přerov n. L., s.r.o., a žalobce. Mezi jednotlivými výpověďmi také byly shledány rozpory, např. ohledně toho, zda Polabská zelenina Přerov n. L., s.r.o., vedla písemné seznamy všech pracovníků či ne. Žalovaný tudíž uzavřel, že svědecká výpověď M. D. není s to prokázat, že k formálně vykázanému plnění skutečně došlo. Žalobce na tyto výhrady reaguje ale obdobným způsobem jako v případě hodnocení výsledku I. P., tj. předkládá pouze odlišnou interpretaci skutkového stavu, ale toliko v rovině tvrzení a bez jakýchkoli důkazů.
52. Svědek PhDr. R. E., Ph.D., LL.M. (odpovědný zástupce agentury práce u žalobce), byl vyslechnut dne 10. 6. 2024 dle protokolu č. j. 1071072/24/2713-60563-609172. Žalovaný uvedenou výpověď vyhodnotil tak, že svědek měl sice obecný přehled o hrubých konturách spolupráce s dodavateli, ovšem mimo nepodložená obecná tvrzení (neměl kupř. přehled o rozsahu plnění) z jeho výsledku nevyplynuly žádné skutečnosti, které by podložily, že žalobce skutečně přijal plnění od deklarovaných dodavatelů. Žalobce opět výpověď vyhodnocuje jinak, konkrétně se vymezuje proti tomu, že se pracovníci správce daně svědka dotazovali na jména konkrétních osob, které jsou v pozici třetích subjektů, což považuje za irelevantní. Svědecká výpověď ovšem byla uskutečněna právě za tímto účelem – aby bylo potvrzeno, zda žalobce přijal plnění, které mělo formálně sestávat z práce konkrétních fyzických osob pracujících pro žalobcovy dodavatele – otázky dotýkající se identity těchto třetích pracovníků proto nelze považovat za irelevantní. Zároveň je opodstatněný závěr žalovaného, že tato svědecká výpověď nepotvrzuje, že skutečně došlo k přijetí vykázaného plnění.
53. Svědek V. K. (vykonával pro žalobce činnost koordinátora pracovníků) byl vyslechnut dne 12. 6. 2024 dle protokolu č. j. 1078736/24/2713-60563-609172. Obdobně jako u výše uvedených svědeckých výpovědí shledal žalovaný svědkovy odpovědi jako obecné. Svědek konkrétně neměl povědomí o tom, v jakém rozsahu byly práce provedeny objednanými pracovníky dodavatelů, ani kdo náležel k jejich zaměstnancům a kdo k zaměstnancům žalobce. Žalovaný tudíž uzavřel, že svědecká výpověď nebyla s to přispět k prokázání rozsahu formálně vykázaných prací. Žalobce to opět zpochybňuje obecnými tvrzeními nastiňujícími jim vnímaný odlišný skutkový průběh, ovšem bez náležitých důkazů.

54. Soud se ztotožňuje se správcem daně i žalovaným v tom, že svědci vypovídali vesměs velice obecně. Byť ze shora uvedených svědeckých výpovědí lze dospět k závěru, že žalobcovi pracovníci v určitém rozsahu pracovali v provozech uvedených ve svědeckých výpovědích V. K. a M. D., nebylo těmito výpověďmi nijak prokázáno, že došlo k vykonání práce pracovníky dodavatelských společností. Svědkové v pozici koordinátorů pracovníků žalobce u partnerských provozů skutečně nemuseli mít přehled o tom, zda se jedná o pracovníky přímo žalobce, nebo o pracovníky žalobcových dodavatelů, ovšem v takovém případě jejich výpověď nebyla od počátku způsobilá dosvědčit žalobcem tvrzené skutečnosti – hodnocení důkazů ze strany žalovaného a správce daně proto nelze považovat za tendenční, či snad za projev libovůle.
55. Není zcela zřejmé, jaký význam přikládá žalobce odkazu na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2023, č. j. 30 Af 24/2020-112. Tento rozsudek je zmíněn pouze jako příklad jiné věci, v níž měl žalovaný údajně nedostatečně zajištěnou důkazní situaci, nikoliv jako podpora určité právní či skutkové interpretace relevantní pro projednávaný případ. Ačkoli nelze popřít, že se žalovaný – stejně jako jakýkoli jiný orgán veřejné moci – může dopustit pochybení (což je důvodem existence soudního přezkumu), tato skutečnost sama o sobě není pro posouzení nynější věci nosná. V projednávaném případě se totiž vychází z odlišných skutkových okolností, které nelze s uvedeným rozsudkem přímo srovnávat.
56. Žalobcova námitka k porušení zásady přiměřenosti není nijak konkretizována. Není proto zřejmé, které prostředky či konání žalovaného shledává žalobce nepřiměřeným. V obecné rovině je při doměřování daně ovšem nesplnění zásady přiměřenosti spíše iluzorní, jelikož správce daně pouze na základě provedeného dokazování provádí daňové doměření, přičemž sazba penále je přímo stanovena § 251 odst. 1 daňového řádu. Žalovaný ani správce daně – vázáni zákonem – neměli v této věci proto prostor, jak postupovat vůči žalobci „mírněji“.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu